

บทนำ

- พัฒนา “ไอคิวการทำงาน” สำคัญกว่า “ประวัติการศึกษาและไอคิวทางสติปัญญา” อย่างนั้นหรือ

>>> บทเรียน 77 บทที่ผมทั้งโดนดูดำและเรียนรู้ไปพร้อมกันจากคนเก่งทั่วโลก

“คนหัวดีกับคนทำงานเป็นไม่เหมือนกันนะ...จะเรียกว่า ‘ไอคิวการทำงาน’ ก็คงได้...”

นี่คือสิ่งที่ผมได้รับฟังจากคุณยะสีโมโตะ (นามสมมติ อายุ 52 ปี) ผู้บริหารที่ผมนับถือ ขณะที่ท่านแสดงความคิดเห็นถึงผู้บริหารชื่อดังหลายคนระหว่างรับประทานอาหารมื้อเช้าที่บรูโนดารุสซาลาม

ผู้บริหารรายหนึ่งซึ่งเป็นประเด็นพูดถึงนั้น เป็นบุคคลที่มองผิวเผินแล้วดูเหมือนมีหน้าที่การงานสวยหรูโดดเด่น สำเร็จการศึกษาจากคณะนิติศาสตร์ของมหาวิทยาลัยโตเกียว จบปริญญาโทบริหารธุรกิจจากโรงเรียนธุรกิจมีชื่อ และมีบทบาทในแวดวงธุรกิจสำคัญๆ แต่เมื่อพิจารณาถี่ถ้วนจึงพบว่าบุคคลรายนี้ “ไม่ประสบความสำเร็จ” อะไรสักอย่าง ทำงานประมาณ 1-2 ปีก็โดนไล่ออก

พอมานึกดูแล้ว **คนที่ไม่ประสบความสำเร็จจะรู้สึกอย่างทั้งที่ประวัติการศึกษาและประวัติการทำงานสวยหรูมีอยู่ค่อนข้างมากทีเดียว** หากคุณมองไปรอบๆ ออกฟิศของตัวเอง น่าจะมีคนที่ไม่มีผลงานอะไรโดดเด่นนัก ทั้งที่ประวัติการศึกษาและประวัติการทำงานเลิศเลอ หรือถ้าจะพูดให้ชัดเจนคือ คนที่ทำงานไม่เป็นมืออยู่ไม่น้อยเลยทีเดียว (อย่าเพิ่งขัดผมนะครับว่า “ตัวนายเองดีแค่ไหนกัน”)

กลับกัน ในสังคมก็มีคนทำงานเกรดเอ (ระดับชั้นหนึ่ง) จำนวนมากที่คนรอบข้างต่างยกย่องว่า “ทำงานได้มาตรฐานระดับสูง” และประสบความสำเร็จในเส้นทางธุรกิจ ทั้งที่ไม่ได้เรียนจบจากมหาวิทยาลัยหรือแม้แต่เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยชั้นแนวหน้าเลยสักนิด

“ถ้าอย่างนั้นไอคิวที่วัดระดับสติปัญญาการเรียนรู้ กับ ‘ไอคิวการทำงาน’ ที่วัดความสามารถการทำงานอย่างมืออาชีพชั้นหนึ่งก็ไม่เหมือนกันสินะ” ตอนที่ความคิดนี้บึงแวบขึ้นในหัว ผมรู้สึกถึงโศกจนกระโดดกลางห้องอาหารบุฟเฟต์ของโรงแรม ขณะที่ไขดาวอาหารเข้ายังอยู่เต็มปากเสียวละ

จุดประสงค์ของหนังสือเล่มนี้

• ทำงานได้มาตรฐานระดับสูงตามแนวทางที่ตนเองเลือก

>>> เลือกเส้นทางอาชีพที่เหมาะสมกับตัวเอง ไม่ใช่สิ่งที่ผู้อื่นกำหนด

หากให้สรุปจุดประสงค์ของหนังสือเล่มนี้มาแค่หนึ่งประโยค นั่นก็คือหลังจากอ่านหนังสือเล่มนี้จบ คุณจะค้นหาแนวทางการทำงานของตนเองได้อย่างเป็นรูปธรรม พร้อมกับตั้งคำถามว่า “ทำอย่างไรถึงจะทำงานได้อย่างมืออาชีพชั้นหนึ่ง” โดยเลือกเส้นทางที่ตนเองสามารถค้นพบและเข้าใจความต้องการที่แท้จริงของตนเอง

หากให้สรุปออกเป็นประเด็น 5 ข้อ ไม่ใช่แค่หนึ่งประโยค จุดประสงค์ของหนังสือเล่มนี้ก็คือ ช่วยให้เราเข้าใจ “แนวทางการดำเนินชีวิต” และ “วิธีทำงาน” ด้วยมุมมองบทเรียน 77 หัวข้อที่ผมรวบรวมไว้ใน 5 บทดังต่อไปนี้

- บทที่ 1 ทักษะพื้นฐานขั้นเยี่ยม (basic)
- บทที่ 2 การบริหารตนเองขั้นเยี่ยม (discipline)
- บทที่ 3 ทักษะทัศนคติขั้นเยี่ยม (mindset)
- บทที่ 4 ความเป็นผู้นำขั้นเยี่ยม (leadership)
- บทที่ 5 การรู้จักและเข้าใจความต้องการของตนเองขั้นเยี่ยม (self-realization)

คำว่า “ชั้นหนึ่ง” ไม่ได้หมายถึงแค่ที่นั่งชั้นหนึ่งบนเครื่องบิน หรือตำแหน่งระดับสูงอันทรงเกียรติอย่างผู้ว่าราชการกรุงโตเกียวและนักธุรกิจระดับแถวหน้าของวงการเท่านั้น

แต่ความหมายในหนังสือเล่มนี้คือ **“มืออาชีพชั้นยอดที่ทำงานได้มาตรฐานระดับสูง”** ตามแนวทางที่ตนเองเลือก ไม่ว่าจะอยู่แวดวงไหนก็ตาม

จุดประสงค์ของหนังสือเล่มนี้คือช่วยให้ผู้อ่านนำหลักปฏิบัติเพื่อ “การทำงานอย่างมีประสิทธิภาพที่สุด” ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้ ด้วยหลักแนวคิดสำคัญ 5 ประการ ได้แก่ “ทักษะพื้นฐาน” “การบริหารตนเอง” “ทัศนคติ” “ความเป็นผู้นำ” และ “การรู้จักและเข้าใจความต้องการของตนเอง”

บทเรียน 77 บทที่เขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้ได้คัดสรรมาเฉพาะสิ่งที่ทำได้จริงและหลักการขั้นพื้นฐานที่ใครๆ ก็นำไปประยุกต์ใช้ได้ ไม่ได้ขึ้นกับว่าประวัติการศึกษาและไอคิวจะดีเลิศแค่ไหน อีกนัยหนึ่งคือต่อให้คนคนนั้นมีการศึกษาและไอคิวดีเยี่ยมแค่ไหน หากปราศจากหลักปฏิบัติเหล่านี้ก็ทำงานไม่ได้ ในทางกลับกัน หากคนคนนั้นยึดถือหลักปฏิบัติเหล่านี้ แม้การศึกษาและไอคิวจะไม่โดดเด่นสักเท่าไรก็ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพที่สุด

แน่นอนว่าวิธีทำงานที่ดีที่สุดต้องปรับเปลี่ยนตามสภาพแวดล้อมและลักษณะเฉพาะของแต่ละคน ไม่ใช่หลับหูหลับตาทำตามหนังสือไปอย่างนั้น ความปรารถนาของผู้เขียนคืออยากให้อ่านค่อยๆ ซึมซับ ทำความเข้าใจเนื้อหา และนำเอาบทเรียน 77 บทที่เรียบเรียงไว้ในหนังสือเล่มนี้มาประยุกต์ใช้กับตัวเอง โดยพยายามเลือกสิ่งที่เหมาะสมกับตนเองที่สุุดไปปรับใช้

จุดเด่นของหนังสือเล่มนี้

- เน้นหนัก “ทักษะพื้นฐานขั้นเยี่ยม” ที่ทุกสาขาอาชีพทั่วโลกให้ความสำคัญไว้เล่มเดียว

จุดเด่นข้อที่ 1 ทักษะพื้นฐานขั้นเยี่ยมที่ผู้เขียนได้รับการว่ากล่าวสั่งสอนจนซาบซึ้ง

หนังสือเล่มนี้ไม่ได้เขียนเกี่ยวกับวิธีทำงานในแบบของผม แต่รวบรวมสิ่งที่

ทุกคนนำไปปรับใช้ได้ในชีวิตจริงมาไว้ในเล่มเดียว ด้วย“แนวทางการดำเนินชีวิต” และ“วิธีทำงาน”ที่ผู้เขียนทั้งโดนว่ากล่าวและสั่งสอนจากบุคคลในแวดวงธุรกิจระดับแถวหน้าทั่วโลกจนเกิดความซาบซึ้ง

ผมเรียบเรียงบทเรียนทรงคุณค่าที่เรียนรู้อมาจาก “มืออาชีพชั้นยอดที่ทำงานได้มาตรฐานระดับสากล” ที่ผมได้คลุกคลีอยู่ด้วยตลอดเวลาที่ไปทำงานต่างประเทศ ทั้งฝรั่งเศส ฮังการี สิงคโปร์ ฯลฯ ไว้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์และเป็นระบบ

ผมมีโอกาสพบปะพูดคุยกับมืออาชีพฝีมือหาตัวจับยากจากหลากหลายสาขาอาชีพ อาทิ บุคคลที่จบปริญญาโทบริหารธุรกิจจากต่างประเทศ ทำงานที่ธนาคารการลงทุน บริษัทให้คำปรึกษาด้านธุรกิจ บริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุน และธุรกิจร่วมลงทุน

ด้วยหน้าที่การงานเหล่านี้ทำให้ผมได้พบนักธุรกิจและลูกค้าจากหลากหลายอุตสาหกรรม และมีโอกาสทำงานร่วมกับบุคคลในแวดวงต่างๆ ไม่ใช่จำกัดเฉพาะแวดวงธุรกิจให้คำปรึกษาหรือการเงิน

ผมได้ยกตัวอย่างบุคคลต่างๆ ไว้ในแต่ละบทเรียน เพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพที่เป็นรูปธรรมยิ่งขึ้น โดยได้คัดสรร “ทักษะพื้นฐานในการทำงานของบุคคลระดับหัวกะทิ” ซึ่งเป็นลักษณะร่วมที่มืออาชีพระดับชั้นนำจากหลากหลายสาขาอาชีพต่างมีเหมือนกัน

อย่างไรก็ดี ผมคงต้องขอลอกตัวไว้ก่อนว่า ถึงจะเขียนหนังสือที่ใช้ชื่อว่า *เหนือย่น้อยลงแน่ แค่เพิ่ม IQ การทำงาน* แต่ตัวผมเองก็ยังไม่ได้เก่งกาจอะไรขนาดนั้น หลายๆ ท่านที่ถ่ายถอดบทเรียนทรงคุณค่าซึ่งผมได้รวบรวมไว้ในหนังสือเล่มนี้ต่างหากคือคนเก่งชนิดหาตัวจับยาก แต่ละคนล้วนเป็นมืออาชีพชั้นนำระดับสากลที่ผมอยากให้อ่านทุกท่านได้รู้จักตัวจริงทั้งนั้น

มีหนังสือหลายเล่มที่เขียนเกี่ยวกับวิธีทำงานของพนักงานฝีมือชั้นเทพในบริษัทต่างชาติชั้นนำ เช่น บริษัทแมคคินซี ด้วยมุมมองที่แฝงความภาคภูมิใจและทะนงตัว แต่ยังไม่มียังหนังสือเล่มไหนรวบรวมสิ่งที่ได้รับการชี้แนะ พร้อมๆ กับโดนดูว่ากล่าวจากบุคคลในแวดวงธุรกิจทั่วโลก รวมถึงทัศนคติการดำเนินชีวิตของเพื่อนร่วมสาขาอาชีพที่ผมเคารพ

จุดเด่นข้อที่ 2 “ความเป็นจริงที่จับต้องได้” ไม่ใช่ “อุดมคติที่เพ้อฝัน”

จุดเด่นข้อที่สองคือ แนวคิดเหล่านี้มีความเป็นรูปธรรมสูง นำไปใช้ได้จริงในแต่ละช่วงชีวิตการทำงาน และสามารถอ่านเข้าใจง่าย เพราะไม่ใช่ “เรื่องไกลตัว” หนังสือเล่มนี้ถือเป็นการรวบรวม “แนวทางปฏิบัติและเป้าหมายที่เป็นรูปธรรม” ซึ่งนำไปปรับใช้ในชีวิตจริงได้ ไม่ใช่ “ความเพ้อฝันถึงการเป็นผู้ในระดับสูงในอนาคตอีกแสนยาวไกลที่คุณเอื้อมมือคว้าไม่ถึง”

หนังสือของผู้บริหารมากบารมีและนักวิชาการมีชื่อเสียงมักเน้น “ความคิดเพ้อฝันแบบवादวิมานในอากาศ” แต่หนังสือเล่มนี้เขียนขึ้นโดยตั้งอยู่บนพื้นฐาน “ความเป็นจริงที่จับต้องได้” ซึ่งไม่ว่าใครก็เข้าถึงได้ ไม่ว่าจะ เป็นพนักงานใหม่ หัวหน้าแผนก หรือประธานบริษัท

ท่ามกลางหนังสือแนวธุรกิจที่ออกวางจำหน่ายในปัจจุบันนี้ มีหนังสือเกี่ยวกับความเป็นผู้นำเพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้บริหารอยู่จำนวนมาก แต่ในความเป็นจริงแล้วคนส่วนใหญ่อยากเป็นแค่ผู้จัดการฝ่ายที่ลูกน้องเคารพ หัวหน้าแผนกที่ทำงานเป็น หรือเป็นพนักงานที่มีผลงานโดดเด่น มากกว่าจะอยากเป็นบิล เกตส์ หรือมัตสึชิตะ โคโนสุเกะ¹

หนังสือเล่มนี้มีจุดประสงค์อยากให้อ่านทุกระดับอ่าน “เพื่อตัวเอง” ไม่ว่าคุณจะเป็นคนที่มุ่งมั่นอยากเป็นพนักงาน หัวหน้าแผนก ผู้จัดการฝ่ายที่ทำงานเป็น หรือคนที่มุ่งมั่นอยากเป็นผู้นำชั้นยอดก็ดี

สำหรับผู้ที่สนใจทักษะพื้นฐานสำหรับนักธุรกิจ ผมขอแนะนำให้คุณอ่าน บทที่ 1 และบทที่ 2 ส่วนผู้ที่ เป็นพนักงานระดับกลางและอยู่ระหว่างไต่เต้าขึ้นเป็นนักธุรกิจมีดวงอันดับหนึ่งควรอ่านบทที่ 3 ส่วนผู้ที่ไม่ใช่แค่พนักงานระดับหัวหน้า แต่เป็นผู้นำบริษัทและปรารถนาพัฒนาตัวเองมากขึ้นกว่านี้ ผมขอแนะนำให้ข้ามไปอ่านบทที่ 4 ส่วนท่านที่ประสบความสำเร็จในอาชีพการงานแล้ว แต่อยู่ระหว่างแสวงหาความต้องการที่แท้จริงของตนเองนอกเหนือจากงานที่ทำได้ ก็ควรอ่านบทที่ 5

¹ ผู้ก่อตั้งบริษัทพานาโซนิค คนญี่ปุ่นต่างยกย่องว่าเป็น “เทพแห่งการบริหารธุรกิจ” – ผู้แปล

สำหรับคนที่ไม่มีตำแหน่งและสั่งสมประสบการณ์การทำงานมายาวนาน เนื้อหาครั้งแรกอาจจะ “ระดับเบื้องต้นเกินไป” แต่เมื่อได้อ่านไปเรื่อยๆ ที่ละบท มุมมองของคุณจะยิ่งเฉียบคมและเนื้อหาจะยิ่งเข้มข้นขึ้น ผมจึงอยากให้ลองเลือกอ่านบทที่สอดคล้องกับชีวิตการทำงานในแต่ละช่วงของตัวเองดูนะครับ

จุดเด่นข้อที่ 3 เน้นเนื้อหาที่ใครก็นำไปใช้ได้จริง

จุดเด่นข้อที่สามคือ “นำไปปรับใช้ได้จริงและหลากหลายวัตถุประสงค์” ชนิดที่ “ใครๆ ก็ทำได้” หนังสือเล่มนี้ให้ความสำคัญแก่หลักการที่เป็นรูปธรรมและนำไปใช้ในชีวิตจริงได้ รวมถึงนำไปประยุกต์ใช้ได้กับทุกองค์กร ไม่ว่าจะคุณจะทำงานในบริษัทแมคคินซี บริษัทโกลด์แมนแซคส์ ธุรกิจขนาดย่อมในต่างจังหวัด หรือส่วนราชการก็ตาม เพราะบทเรียนต่างๆ เน้นสาระสำคัญที่พบเจอได้ทั่วไปในสายงานต่างๆ

แม้การบอกเล่าเทคนิคการทำงานที่เกิดจากรูปแบบองค์กรซึ่งมีลักษณะโดดเด่นเฉพาะตัวและความสามารถเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล จนเมื่ออ่านจบต้องพูดว่า “อืม ก็เยี่ยมอยู่นะ” แต่ก็มีคนจำนวนมากที่เบื่อหน่ายกับเรื่องประเภทว่า “ฮาร์วาร์ดเป็นแบบนี้” หรือ “ที่บริษัทแมคคินซีทำแบบนี้” ใช้ใหม่ล่ะครับ เพราะสำหรับผู้อ่านทั้งหลายแล้ว หากขาดประเด็นการนำไปประยุกต์ใช้ได้จริงแล้วละก็ เทคนิคนั้นก็ไม่ได้มีประโยชน์ในการนำไปใช้แต่อย่างใด

ผมได้เรียบเรียงบทเรียนแต่ละเรื่องโดยไปเยือนแต่ละสถานที่เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลที่เกลาแล้วเกลาอีก และเขียนแก้ไขใหม่อยู่หลายรอบระหว่างเดินทอดน่องอยู่ในตรอกแคบๆ กลางสลัมขนาดใหญ่ของเมืองมัมไบ หรือตอนที่เข้าร่วมการประชุมนักลงทุนที่โรงแรมหรูกลางกรุงอาบูดาบีและกรุงปารีส ผมมักตั้งคำถามกับตัวเองเสมอว่า “พวกเขาอ่านแล้วจะมีประโยชน์ไหมนะ”

นอกจากนี้ผมยังตั้งคำถามกับตัวเองอย่างจริงจังขณะเขียนว่า “เราสามารถเขียน ‘แก่นแท้การทำงานชั้นยอด’ โดยไม่ตกยุคและนำไปปรับใช้ได้หลากหลายหรือไม่” พร้อมนี้ภาพ “คุณลุง ญาติของผมซึ่งมีกิจการอสังหาริมทรัพย์ที่เกียโต” และ “พนักงานธุรการที่ทำงานในบริษัทก่อสร้างในจังหวัดภูเก็ต”

ขณะปรับแก้ครั้งแล้วครั้งเล่า ผมก็ตัดส่วนที่ว่า “สิ่งที่สุดยอดอัจฉริยะและ

บุคคลที่ร่ำรวยมหาศาลส่วนหนึ่งเท่านั้นทำได้” ออก และให้ความสำคัญแก่ “หลักพื้นฐานสากลและการนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง” แทน

ผมสัญญาครับว่าหนังสือเล่มนี้ไม่ได้ “ยึดเยียดทฤษฎีสวนตัวของสุดยอดอัจฉริยะขั้นเทพหรือบุคคลที่เกิดมาพร้อมสรรพทุกอย่าง” ราวกับนี่คือ กฎกติกาสากล

• ให้ความสำคัญแก่การอ่านเข้าใจง่าย

หนังสือเล่มนี้ให้ความสำคัญแก่ “การอ่านเข้าใจง่าย” อย่างยิ่ง เพื่อให้ผู้อ่านเพลิดเพลิน น่าเสียดายที่ปัจจุบันนี้มีหนังสือจำนวนมากที่คนไม่ค่อยอยากอ่าน ทั้งที่ผู้เขียนเป็นคนเก่งและถ่ายทอดเนื้อหาที่น่าสนใจ แต่เนื้อหากลับค่อนข้างเข้าใจยาก

ผมตั้งใจให้ผู้อ่านได้อ่านบทเรียนที่ผมเรียนรู้มาจากเจ้านายและเพื่อนร่วมงานที่ผมเคารพอย่างยิ่ง บางครั้งก็จากลูกน้องที่เก่งกาจระดับมือพระกาฬ บทสนทนา และเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยจะช่วยให้ผู้อ่านรู้สึกร่วม มองเห็นภาพ และเข้าใจได้ง่ายยิ่งขึ้น

นอกจากนี้หนังสือเล่มนี้ยังให้ความสำคัญแก่ “การจดจำได้ง่าย” มองเพียงแวบเดียวก็จะติดอยู่ในสมอง ด้วยวิธีที่แทรกภาพประกอบ อีกทั้งเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจสาระสำคัญของแต่ละเรื่อง จดจำเนื้อหาได้ง่ายขึ้น และย้ำความเข้าใจในสิ่งที่อ่านอีกครั้ง ผมจึงสรุปใจความไว้ตอนต้นของบท และสรุปรวบยอดประเด็นทั้งหมดเป็นข้อๆ ให้บททวนอีกครั้งในตอนท้ายของบท

นอกเหนือจากเนื้อหาแล้ว ผมยังตั้งใจและใส่ใจในทุกเทเขียนหนังสือเล่มนี้ อย่างยิ่งในทุกรายละเอียดปลีกย่อยแต่ละบท

ด้วยเหตุที่ “ใส่ใจทุกถ้อยคำสำนวนเพื่อการอ่านเข้าใจง่าย” ก็น่าจะพอจัดหนังสือเล่มนี้ให้อยู่ในหมวดวรรณกรรมที่ไม่ใช่หนังสือแนวธุรกิจได้อยู่นะครับ ผมเองก็อยากคว้ารางวัลอิกโนเบล² หรือรางวัลอะไรประมาณนี้อยู่เหมือนกัน

---

² Ig Nobel Prize คือ รางวัลที่สร้างสรรคขึ้นเพื่อล้อเลียนรางวัลโนเบล มอบรางวัลให้ผลงานวิจัยหรือผลงานด้านวิทยาศาสตร์ที่มีความแปลกแหวกแนวและชวนขบขัน-ผู้แปล

• เล่มเดียวก็อยากให้คุณเกลียดการอ่านหนังสือและเกลียดหนังสือแนวธุรกิจ ได้อ่าน

หนังสือเล่มเดียวที่คุ้มค่า เพราะเขียนโดยคนที่เกลียดหนังสือแนวธุรกิจ

เวลาเดินเข้าร้านหนังสือที่โรมมต้องอึ้งทุกที เนื่องจากมีหนังสือประเภทเดียวกันวางจำหน่ายมากมาย ทำให้ไม่รู้ว่าจะเลือกเล่มไหนดี รู้สึกหมดเรี่ยวหมดแรงก่อนจะซื้อเสียอีก

ผู้อ่านคงรู้สึกเช่นนี้กับหนังสือจำนวนมากที่วางจำหน่ายอยู่ใช้ไหมครับ

- หนังสือแนวธุรกิจและการพัฒนาตัวเองจำนวนมากมีเนื้อหาตาดๆ ไม่เชิงแย่เสียทีเดียว แต่อ่านแล้วค่อนข้างเข้าใจยาก และเขียนเหมือนลำพองตัวเองว่ารู้ดีไปเสียหมด
- เนื้อหาขาดโครงสร้างและลำดับความสำคัญ แถมยังเต็มไปด้วยข้อจับฉ่าย ขาดความมีเหตุมีผล
- ยัดเยียดประสบการณ์ส่วนตัวของผู้เขียนราวกับว่านี่คือกฎกติกาสากลได้ทำที่ไอ้จ๊อดและมองไม่เห็นหัวผู้อ่าน
- ผู้เขียนในหัวเวลานักเขียนรับจ้างให้เขียนและออกหนังสือที่มีเนื้อหาซ้ำซากจนล้นตลาด
- บนหน้าปกมีคำโปรยที่ชวนให้เกิดข้อกังขา เช่น “เข้าใจแค่ 99 เปอร์เซ็นต์ อีก 1 เปอร์เซ็นต์คือเคล็ดลับ” “แค่ 3 ชั่วโมงก็เข้าใจทะเลปูโปร่ง” “หนังสือเล่มเดียวที่จะเปลี่ยนชีวิตคุณ” “สิ่งที่ได้เรียนรู้จากการพบปะลูกค้า 10,000 ราย” จนต้องร้องอุทานว่า “ยังงี้ก็ได้หรือ”
- หนังสือหนากว่า 200 หน้า แต่ข้างในกลับไม่มีอะไร นอกจากความกลวงโป้งของเนื้อหา
- แค่อ่านในร้านก็พอแล้ว เนื้อหาข้างในค่อนข้างเข้าใจยาก
- มีหนังสือมากเกินไปจนไม่รู้ว่าควรอ่านเล่มไหน และถึงออกวางขายได้ก็ไม่ได้หมายความว่า จะเป็น “หนังสือมีคุณภาพ”
- อยากได้หนังสือที่รวบรวมบทเรียนสำคัญไว้ในเล่มเดียวครบถ้วนสมบูรณ์สามารถหยิบมาอ่านซ้ำอีกหลายๆ รอบ

หนังสือเล่มนี้เรียบเรียงขึ้นโดยตระหนักถึงปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นนี้
หนังสือเล่มเดียวที่แม้งานคุณจะถูกแค้นใจก็ยังอุตสาหะหยิบขึ้นมาอ่าน
หากไร้ความเคารพและปราศจากความตั้งใจอย่างแท้จริงในการเขียน “หนังสือ
ที่ดีที่สุดเพื่อผู้อ่าน” ก็ถือว่าเสียมรรยาทอย่างยิ่งต่อผู้อ่านครับ

นอกจากนี้ผมยังคำนึงเสมอว่า หากขาดมูลค่าเพิ่มและความมุ่งมั่นแน่วแน่
ที่จะ “สร้างสรรค์หนังสือออกสู่สายตาผู้อ่าน” ผมคงต้องก้มหัวขอโทษสำนักพิมพ์
ตัวแทนจัดจำหน่าย ร้านหนังสือ หรือแม้แต่ต้นไม้ในป่าที่ถูกโค่นนำมาผลิตเป็น
กระดาษ

หนังสือเล่มนี้ให้ความสำคัญแก่ “คุณประโยชน์ที่ผู้อ่านจะได้รับ” เพื่อ
สร้างความพึงพอใจให้หลายท่านที่คิดดูแคลนว่า “มีแต่คนที่ทำงานไม่เป็น
เท่านั้นถึงจะอ่านหนังสือแนวธุรกิจแบบนี้” และท่านที่ไม่ได้คาดหวังอะไร
กับหนังสือแนวธุรกิจ

ผมใช้เวลามากกว่า 2 ปีตระเวนไปหลายประเทศทั่วโลก เพื่อรวบรวมบทเรียน
ที่คนทำงานตัวจริงสั่งสมจากประสบการณ์ในสายอาชีพมายาวนาน พร้อมกับ
พบปะผู้คนในแวดวงต่างๆ จากทั่วทุกมุมโลก นอกจากนี้ถึงหนังสือเล่มนี้จะมี
ภาพประกอบและหนากว่าหนังสือทั่วไป แต่รับรองว่าคุ้มค่าทุกตัวอักษร

หนังสือเล่มเดียวที่เกิดขึ้นด้วยความมุ่งมั่นหวังอย่างยิ่งใหญ่ว่าจะ “ขายได้ถึง
หนึ่งล้านเล่มแน่” คุณนภาชะชาโตะ ยูโงะ บรรณาธิการที่รับผิดชอบ ถึงกับร้องขอ
ผมอย่างจริงจังว่า “อย่าสิ้นเปลืองเงินและใส่ใจสิ่งที่คุณอื่นอาจไม่สังเกตเห็นเลย”

แต่ผมขอสัญญาครับว่า หนังสือเล่มนี้คือความตั้งใจทุ่มเทของผมตลอดระยะเวลา
กว่า 2 ปี และรวบรวมบทเรียนจากประสบการณ์ของผู้ที่คร่ำหวอดในแวดวง
ธุรกิจมายาวนานไว้ในเล่มเดียว

นอกจากนี้ผมยังให้ความสำคัญทุกถ้อยทุกคำ ตั้งแต่คำเชื่อมจนถึง
เครื่องหมายวรรคตอนในแต่ละบรรทัด ถึงขนาดว่าเป็นพิมพ์บางตัวพึงเพราะ
แรงกระแทกของนิ้วตอนกำลังพิมพ์ต้นฉบับเสียวนะครับ

กลุ่มผู้อ่านหนังสือเล่มนี้

• **สุดยอดสื่อการสอนเพื่อการอบรมพนักงาน โดยเรียนรู้จาก “ทักษะพื้นฐานการทำงาน” ของมืออาชีพ**

กลุ่มผู้อ่านครอบคลุมตั้งแต่พนักงานเข้าใหม่ ผู้บริหาร เจ้าของกิจการ นักศึกษา ตลอดจนท่านที่เกษียณ

หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่ผมอยากให้ผู้อ่านอ่านก่อนศึกษาต่อในโรงเรียนธุรกิจ

แต่ผมก็อยากให้ผู้อ่านอ่านแม้จบจากโรงเรียนธุรกิจแล้ว

และเป็นเล่มเดียวที่ผมอยากให้ผู้อ่านอ่านถึงแม้จะไม่มีความตั้งใจเข้าศึกษาต่อในโรงเรียนธุรกิจก็ตาม

ที่สุดแล้วเป็นหนังสือที่ผมอยากให้ทุกท่านได้อ่าน โดยเฉพาะหากกลุ่มคนต่อไปนี้ได้อ่าน ผมจะรู้สึกยินดีมาก

- ต่อให้มีประโยชน์แค่ไหน ถ้าไม่สนุกเสียอย่างก็ไม่อยากอ่านแน่นอน
- สึกๆ แล้วคิดว่า ประวัติการศึกษาและไอคิวไม่มีส่วนสัมพันธ์กับความสามารถในการทำงาน
- อยากรู้ “หลักพื้นฐานการทำงาน” ทั้งหมดที่บุคคลในแวดวงธุรกิจชั้นนำใช้อยู่จริง
- บุคคลที่ทำงานอยู่ กำลังหางาน หรือเปลี่ยนงาน ที่ยังไม่รู้ว่าแท้จริงแล้วตัวเองอยากทำอะไร
- อยากรู้วิธีค้นหาตัวเอง ซึ่งหลายคนในแวดวงธุรกิจชั้นนำส่วนใหญ่กำลังประสบปัญหานี้
- อยากรู้สิ่งที่เจ้านายในที่ทำงานชั้นยอดทั้งตำหนิและสั่งสอนไว้ก่อนล่วงหน้า
- รู้สึกไม่มีความก้าวหน้าในที่ทำงานและทวาดเจ้านายที่ดี
- อยากรู้ทักษะที่เพิ่มเติม เพื่อไม่ให้ตัวเองรั้งที่โหลในการแข่งขัน

- อยากเปลี่ยนทัศนคติของคนอื่น ได้รับแรงสนับสนุนและความไว้วางใจจากผู้คนรอบข้าง
- อยากเป็นผู้นำที่เลือกทางเดินชีวิตด้วยตัวเองมากกว่าสิ่งที่สังคมกำหนด
- อยากทำสิ่งท้าทายแปลกใหม่ในชีวิตสักครั้ง แบบไม่ต้องกังวลเรื่องอายุ
- กำลังหาหนังสือแนวพัฒนาตัวเองหรือหนังสือแนวธุรกิจ เพื่อมอบให้คนสำคัญ
- อยากจัดอบรมเชิงธุรกิจและอบรมพนักงานอย่างมีประสิทธิภาพ

หนังสือเล่มนี้ถือเป็นหนังสือเล่มเดียวที่เหมาะสมที่สุดสำหรับเป็น "สื่อการสอนเพื่อใช้อบรมพนักงานและอบรมเชิงธุรกิจ" ไม่ว่าจะป็นพนักงานใหม่ พนักงานระดับกลาง หรือพนักงานที่มากประสบการณ์

ในบรรดาสิ่งๆที่เจ้านายอยากถ่ายทอดให้ลูกน้อง ไม่ว่าจะป็นคำตักเตือน คำติเตียน หรือคำแนะนำต่างๆในทุกสายอาชีพ ผมได้รวบรวมเฉพาะสิ่งๆที่สำคัญจริงๆไว้ครบถ้วนแล้ว

ผู้อ่านสามารถเรียนรู้บทเรียนเชิงธุรกิจจากหนังสือเล่มนี้ไว้ล่วงหน้าแต่เนิ่นๆ ซึ่งอาจมีความสำคัญต่ออาชีพการงานในอีกหลายสิบปีข้างหน้าก็ได้

นอกจากนี้ยังประกอบด้วยเนื้อหาที่แนะแนวทางการเป็นสุดยอดผู้นำ สำหรับผู้ที่อยู่ในตำแหน่งบริหารและดูแลการดำเนินงานของบริษัท แกมอัดแน่นด้วยจุดรวมที่หัวหน้าซึ่งลูกน้องเคารพฟังมี และสิ่งที่ลูกน้องคาดหวังจากหัวหน้า

อีกทั้งยังนำเสนอแนวทางสำคัญสำหรับคนที่ครุ่นคิดถึงสิ่งๆที่ตัวเองอยากทำอย่างแท้จริงอยู่ในขณะนี้ รวมถึงท่านที่เกษียณ นักศึกษาที่คร่ำเคร่งกับการหางาน และคนที่คิดอยากมีธุรกิจของตัวเอง

ในทางกลับกันก็มีบุคคลที่ไม่ควรอ่านหนังสือเล่มนี้

ท่านที่มองหาหนังสือด้วยความคิดว่า “ปรับใช้กับตัวเองได้หมด” “เน้นแต่ความแปลกใหม่” “ชีวิตเปลี่ยนแค่อ่านหนังสือเล่มนี้” ไม่ควรซื้อหนังสือนี้และไม่ต้องไปควานหาในเว็บไซต์ “แอมะซอน” นะครับ เพราะว่าไม่มีหนังสือสุดแสนวิเศษที่ว่าหรอก

• สื่อการสอนเรื่อง “วิธีการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพที่สุด”

>>> เน้นเนื้อหาที่ครอบคลุมและสาระสำคัญก่อนความแปลกใหม่
สิ่งที่หนังสือเล่มนี้ให้ความสำคัญในฐานะเป็น “สื่อการสอนวิธีการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพที่สุด” คือ ความสมบูรณ์แบบที่รวบรวมไว้ในเล่มเดียว และเน้นสาระสำคัญเป็นอันดับแรก

ผู้อ่านทุกท่านซึ่งมีวิจารณญาณหลักแหลมคงตระหนักดีว่า ต่อให้มองหา “ความรู้ที่ตกผลึกซึ่งใครๆ เข้าถึงได้” และ “ความแปลกใหม่” ใน “หนังสือแนวธุรกิจ” ก็อาจหืดขึ้นคอเสียมากกว่า

ทว่าหนังสือเล่มนี้ให้ความสำคัญแก่ความครบถ้วนของสาระสำคัญที่รวบรวมไว้เป็นอันดับแรก ไม่ใช่นำเสนอสิ่งแปลกใหม่แหวกแนว แต่ไม่ตรงประเด็น

ในความคิดของผม “หนังสือที่ดี” ไม่ใช่แค่นำเสนอข้อมูลแปลกใหม่ สิ่งสำคัญคือความครอบคลุมของเนื้อหาและสาระสำคัญ ไม่ใช่เพียงความเพลิดเพลิน

นอกจากนี้หนังสือที่ดียังควรมีบทบาทเปิดโลกทัศน์ใหม่ให้ผู้อ่าน นอกเหนือจากความอิมเมจที่ตัวเองสามารถนำความรู้ในเล่มไปใช้ได้ในชีวิตจริง

ขณะเดียวกัน “หัวใจสำคัญ” ของหนังสือที่ดี” ยังเกี่ยวข้องกับความประทับใจที่ส่งผลด้านบวกต่อจิตใจ ไม่ใช่แค่สมอง รวมถึงกลเม็ดที่ช่วยให้เราจำสิ่งที่เรียนรู้ได้

ในบรรดาหนังสือที่ว่านี้ หนังสือเล่มนี้นำเสนอด้วยรูปแบบที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้ถ่องแท้ถึง “แนวทางบูรณาการและหลักพื้นฐานสำคัญที่จำเป็นต่อการรู้จักและเข้าใจตัวเอง รวมถึงประสบความสำเร็จในโลกธุรกิจอย่างแท้จริง” ด้วยแนวคิดที่สอดคล้องชีวิต และวิธีการของมืออาชีพชั้นนำจากทั่วโลก ไม่ใช่แค่ศาสตร์ทางวิชาการและแนวคิดอุดมคติที่ห่างไกลจากความเป็นจริง

การตอบอีเมลกลับเร็ววันจะช่วยให้ประสบความสำเร็จมากกว่าการเรียนรู้

“การจำลองแบบมอนติคาร์โล (Monte Carlo Simulation)”³ ที่สอนในโรงเรียนธุรกิจ การมีทัศนคติการทำงานที่เกินความคาดหวังของลูกค้าและมีโลกทัศน์กว้างไกล น่าจะสำคัญกว่าการชะมัดเข้มน้ำทำแผนภูมิตามหลักกลยุทธ์การตลาด 4P⁴

นอกจากนี้ การเรียนรู้วิธีจัดเน็ตด้วยโครงสร้างทรงพีระมิดและวิธีใช้ไวท์บอร์ด น่าจะเข้าใจวิธีทำงานอย่างมีประสิทธิภาพที่สุด มากกว่าการเรียนรู้เรื่องการคิดลดกระแสเงินสด (DCF: Discounted Cash Flow) และเทคนิคการประเมินมูลค่าการลงทุน

สุดท้ายแล้ว การตั้งคำถามว่าสิ่งที่ตนเองชำนาญคืออะไร และสิ่งที่ตนเองชอบคืออะไร น่าจะมีคุณค่ากับชีวิตมากกว่าการมุ่งมั่นเอาแต่หาทางเป็นที่หนึ่งในเกมการแข่งขันของโลกธุรกิจนะครับ

เนื่องจากหนังสือเล่มนี้อัดแน่นด้วยสาระเต็มเปี่ยม ผมจะรู้สึกปลื้มปริ่มอย่างยิ่งหากผู้อ่านอ่านหนังสือเล่มนี้ซึ่งถือว่าเป็นคู่มือ “วิธีทำงานและการรู้จักตัวเอง” แล้วชอบ หยิบมาอ่านซ้ำอยู่เรื่อยๆ

นอกจากนี้ ผมเขียนด้วยปณิธานว่า “อยากเขียนหนังสือที่สามารถมอบให้คนสำคัญของเรา” ด้วยเหตุนี้ หลังจากอ่านจบแล้ว หากคุณผู้อ่านเกิดความรู้สึกอยากมอบให้คนพิเศษของตัวเองได้อ่านบ้าง ไม่ว่าจะเจ้านาย รุ่นน้อง เพื่อนร่วมงาน เพื่อนสนิท หรือคนในครอบครัว ผมก็จะรู้สึกเป็นเกียรติอย่างสูงเลยละครับ

เอาละครับ ตอนนี้อยากให้คุณผู้อ่านได้ออกเดินทางค้นหา “วิธีทำงานอย่างมีประสิทธิภาพที่สุด” ของตัวเองเสียที หวังว่าอย่างน้อยหนังสือเล่มนี้คงเป็นตัวช่วยที่เป็นประโยชน์กับคุณผู้อ่านที่มุ่งพัฒนาตัวเองนะครับ

³ การสุ่มตัวอย่างเพื่อประเมินข้อมูลในการวิเคราะห์เชิงสถิติ-ผู้แปล

⁴ กลยุทธ์การตลาด 4P ได้แก่ Product (ผลิตภัณฑ์) Price (ราคา) Place (สถานที่) และ Promotion (การส่งเสริมการตลาด)-ผู้แปล

บทที่ 1

เส้นทางสู่การทำงานขั้นยอด
จากทักษะพื้นฐานชั้นเยี่ยม

SUPER
SALARYMAN

สุดยอดทักษะพื้นฐานที่เราคุ้นเคย ไม่ใช่เคล็ดลับที่เราไม่รู้จัก

“เราจะขีดแก้วอีกนานแค่ไหน...”

ผมเผลอหลุดปากขณะมองการทำงานไร้ที่ติของคุณฮาซิมะโตะ ริทซึโกะ (นามสมมติ อายุ 35 ปี) ซึ่งยืนอยู่ตรงเคาน์เตอร์บาร์ในร้านประจำที่ผมแวะเวียนมาบ่อยครั้ง

เธอยังขะมักเขม้นขีดแก้วอย่างพิถีพิถัน ขีดไม่หยุด ด้วยแววตามุ่งมั่นที่ชวนให้นึกถึงช่างผู้เชี่ยวชาญเครื่องเพชร ที่เอาเพชรชิ้นสองแฉงไฟครั้งแล้วครั้งเล่า เพื่อตรวจดูว่ามีรอยคราบน้ำหรือรอยเปื้อนนิวมีอติดบ้างไหม

เธอทุ่มเทกับงานพื้นฐานอย่างแข็งขันจนผมอดขำในใจไม่ได้ว่า “ถ้าขีดมากไปกว่านี้ แก้วอาจเกิดประกายไฟขึ้นมา แก้วนี้คงกลายเป็นทะเลเพลิงแน่”

ความจริงที่ปฏิเสธไม่ได้คือ ในร้านอาหารระดับหรูหา ภาษาบนโต๊ะอาหาร แต่ละชั้นจะสะอาดเยี่ยม ทุกชอกทุกมุมภายในร้านไม่มีเศษฝุ่นสักนิด ไม่ต้องพูดถึงโต๊ะหรือเคาน์เตอร์บาร์ แม้แต่ห้องน้ำก็ยังสะอาดสะอ้านน่าใช้ “ทัศนคติที่ให้ความสำคัญอย่างยิ่งแก่สิ่งพื้นฐาน” เช่นนี้ ไม่ว่าจะบุคคลชั้นยอดในแวดวงธุรกิจไหนก็มีส่วนเหมือนกันในจุดนี้

ตัวอย่างเช่น ผมมักเอยถึงเรื่องสวนสนุกดิสนีย์แลนด์ที่เป็นประจำ ภายในสวนสนุกจะไม่มีขยะหล่นอยู่สักชิ้น พนักงานร้อยทั้งร้อยหน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส และมีอัธยาศัยดี นี่คือนิสัยพื้นฐานที่ธุรกิจให้บริการระดับแถวหน้ามีเหมือนกันหมด ไม่ว่าจะเป็นพนักงานร้านสตาร์บัคส์ พนักงานโรงแรมริทซ์-คาร์ลตัน หรือโรงแรมไพรซ์ซันด์

ถึงผู้ชมจะดูฝีมือบนสิ่งเวียนการต่อสู้ นักซูโม่ระดับโยโกสุนะ¹ ก็ต้องจัดวาง
ฐานช่วงขาและลำตัวให้พร้อม ทรงตัวให้มั่นคง ถึงจะดูแชมป์นักชกต่อยกัน แต่
แค่การฟุตเวิร์คขั้นพื้นฐานก็ช่วยให้ฝ่ายตรงข้ามต้องถอย

**อาจกล่าวได้ว่า ไม่ว่าจะอาชีพไหน การเป็นสุดยอดในสายงานก็คือการ
สังมต่อยอดทักษะพื้นฐานชั้นเยี่ยมนั่นเอง**

ถ้าเช่นนั้นพื้นฐานของการทำงานที่ทุกคนนำไปใช้ได้ และพวกพนักงาน
บริษัท นักเรียน นักศึกษาอย่างเราๆต่างมีส่วนร่วมกันคืออะไรละ

สำหรับพวกเราแล้ว แก้วที่ควรหมั่นเช็ดให้ใสสะอาดและส่องเป็นประกาย
ก็คืองานทั่วไปในแต่ละวัน อย่างอีเมลที่ทยอยเข้ามา เอกสารที่จัดทำอยู่ทุกวัน
งานฟรีเซ็นต์ที่มีอยู่ต่อเนื่อง

หนังสือเล่มนี้มีเป้าหมายเพื่อเสริมสร้างความสมบูรณ์แบบยั่งยืนให้ “การ
ทำงานทั่วไปที่แสนธรรมดา” ต่อไปนี้

การเขียน

1. วิธีเขียนอีเมล
2. วิธีจดโน้ต
3. การจัดทำเอกสาร

การพูด

4. วิธีพูด
5. การฟรีเซ็นต์งาน

การจัดระเบียบ

6. การสะสมสิ่งต่างๆให้เรียบร้อย

การเขียน การพูด การจัดระเบียบ ทั้งหมดนี้มองแวบเดียวก็รู้ว่าเป็น
สิ่งพื้นฐานคาดๆ ไม่น่าจะสร้างความยุ่งยากอะไรในชีวิตได้ แต่สิ่งพื้นฐานคาดๆ
นี่แหละเป็นสิ่งที่พบเจอได้ทั่วไปในการทำงาน ถึงจะมองหาอะไรที่แปลกใหม่มากกว่านี้
ก็คงไม่เกิดประโยชน์อะไรกับตัวเราหรอกครับ

มีผู้คนแวะเข้าร้านหนังสือเพื่อมองหา “หลักการพื้นฐานที่ไม่ทันสังเกตหรือ
เทคนิคการทำงานที่ไม่เคยรู้” ทว่า **หัวใจสำคัญคือการสร้างความเข้าใจและ
การตระหนักถึง “ทักษะพื้นฐานที่สำคัญยิ่ง”** ซึ่งตนเองทราบดีอยู่แล้ว แต่
ไม่นำมาพัฒนาต่อยอด และไม่สามารถนำมาปรับใช้ได้ในชีวิตจริง ต่างหาก
ตัวอย่างเช่น เมื่อดูอีเมลของมืออาชีพขั้นหนึ่ง ความคิดอันแหลมคมจาก

¹ ตำแหน่งแชมป์ยืนสูงสุดของกีฬซูโม่ – ผู้แปล

สมองของบุคคลนั้นจะปรากฏโดดเด่นในเนื้อหา ตระกาะมีความชัดเจน และยังมี การจัดหมวดหมู่ ประเด็น และแผนการทำงานต่างๆเป็นระบบ

ต่อให้ลองนำสมุดโน้ตมาเทียบกัน สุดท้ายมีเนื้อหาที่พิกัดแบบเก็บทุก รายละเอียด สรุปลึ้ความครบถ้วนด้วยโครงสร้างทรงพีระมิตตามหลักคิดอย่าง มีเหตุผล แม้แต่งานเอกสาร มีเนื้อหาที่ระดับเกรดเอก็จัดทำเอกสารที่สั้นกระชับ แต่มีสาระที่ชัดเจนและทรงพลัง

แม้กระทั่งตอนพูด บุคคลเหล่านี้ก็พูดด้วยน้ำเสียงทุ้มนุ่ม สุขุม และไม่เร่งรีบ ตอนพรีเซ็นต์งาน เนื้อหาที่พูดก็ชัดเจน มีเหตุผลมีผล และมีพลัง

นอกจากนี้ บุคคลเหล่านี้ยังจัดเก็บทุกอย่างด้วยความรวดเร็วยิ่งกว่าใคร เสียอีก พวกเขาจัดการสิ่งต่างๆอย่างเป็นระเบียบ และไม่เสียเวลาเปล่าประโยชน์ กับการเคลื่อนย้ายสิ่งต่างๆ

มักมีคนถามผมอยู่เสมอว่า “อะไรคือข้อแตกต่างระหว่างมืออาชีพเกรดเอ กับคนทำงานเกรดบี” **ว่ากันตามตรงแล้ว มืออาชีพชั้นหนึ่ง “ไม่ได้สรรหา และประยุกต์ใช้หลักการที่แปลกใหม่หรือไม่เคยได้ยืมมาก่อน”** แต่ ข้อแตกต่างอยู่ตรงความสำเร็จของการใช้ทักษะพื้นฐานแต่ละอย่างที่มีอยู่แล้ว ซึ่งสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ข้อมูลทรัพย์สินที่ซุกซ่อนไว้โดยไม่มีใครรู้

ดังนั้น ได้เวลาออกเดินทางที่เต็มเปี่ยมด้วยแรงบันดาลใจ พร้อมกับแวะ สสำรวจ “ทักษะพื้นฐานการทำงานอย่างมืออาชีพชั้นหนึ่ง” แต่ละอย่าง ซึ่งมี ประโยชน์มากและนำไปประยุกต์ใช้ได้หลากหลายกันเลยทีเดียว

การเขียน : วิธีเขียนอีเมล

1. ยิงคนทำงานเป็นยิงตอบอีเมลเร็ว

>>> มีอาชีพหนึ่งจัดการ“งานที่ทำได้”ทันที

“อ๊อ...ต้องตอบอีเมลอีกแล้วหรือ...ยังไม่ทันได้พักหายใจหายคอเลย อีเมลมาอีกแล้ว ไม่ยอมแพ้ง่าย ๆ หรอกนะ เดี่ยวจะตอบให้เร็วจนนั่งไม่ติดเลย คอยดูละกัน!”

ลักษณะเด่นของอีเมลของคนทำงานเป็น ซึ่งแวบขึ้นมาในหัวผมก่อนเป็นอันดับแรกคือ การตอบอีเมลกลับรวดเร็ว

ตอนผมส่งอีเมลถึงคุณนากะซาโตะ ยูโงะ บรรณาธิการมากความสามารถประจำสำนักพิมพ์โทโยเคไซและเป็นผู้ดูแลหนังสือเล่มนี้ เขาก็ตอบกลับมารวดเร็วเหมือนการเล่นตีลูกปิงปองบนโต๊ะปิงปองอย่างไรอย่างนั้น

ต่อให้ยุ่งมากจนตอบกลับไม่ได้ ณ ตอนนั้น คุณนากะซาโตะก็รีบแจ้งให้ทราบทันทีว่าจะตอบกลับได้ประมาณเมื่อไหร่ พร้อมระบุว่า “ขอขอบคุณสำหรับอีเมลนะครับ เพราะว่าตอนนี้...ก็เลยไม่สามารถอ่านได้ทันที แต่ผมจะรีบอ่านและตอบกลับภายในวัน...นะครับ”

เมื่อตอบอีเมลล่าช้าก็เกิดความรู้สึกไม่มั่นใจว่า “ทางนั้นไม่สนใจหรือเปล่านะ...” หรือถ้าไม่ตอบเลยก็อาจเกิดความรู้สึกว่า “เป็นคนไร้มารยาทเสียจริง” สิ่งเล็กๆ น้อยๆ เหล่านี้จะส่งผลต่อทัศนคติและความรู้สึกของอีกฝ่ายได้

โดยเฉพาะในกรณีที่อีกฝ่ายเป็นผู้อาวุโสกว่าหรือเป็นเจ้านายที่ถือเรื่องความเป็นผู้ใหญ่ผู้น้อย อาจทำให้เกิดความรู้สึกไม่ชอบใจความไร้มารยาทของผู้ nhỏหรือลูกน้อง ซึ่งก็มีกรณีเช่นนี้อยู่ไม่น้อยเหมือนกัน

หลักการพื้นฐานคือ หลังจากเราได้พบปะใครเราควรชิงลงมือส่งอีเมลถึงฝ่ายนั้นก่อนว่า “รู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้พบ” ก่อนที่อีกฝ่ายจะส่งหาเรา มีคำกล่าวติดหูอยู่เสมอว่า “อย่าปล่อยให้คำขอบคุณทิ้งไว้นาน” หากเป็นไปได้ให้ส่งภายในวันนั้น ข้าสุดก็ภายในวันรุ่งขึ้น รวมทั้งใส่ข้อความว่า

“ก่อนอื่นผม/ดิฉันต้องขอขอบคุณนะครับ/นะค่ะ” จะช่วยเพิ่มเสน่ห์อีเมลของเรา
ยิ่งขึ้นไปอีกครับ

หลังจากการพบเจอกัน หากตัวเราเป็นฝ่ายได้รับอีเมลขอบคุณก่อนเราก็คง
รู้สึกแพ้ ดังนั้นครั้งต่อไปต้องพยายาม “ชิงลงมือส่งอีเมลก่อน” นะครับ

• ประเมินความสามารถทำงานจากความรวดเร็วในการตอบอีเมลกลับ อย่างนั้นหรือ

อาจมีคนสงสัยสงสัยไม่ได้ว่า กะแค่ความรวดเร็วในการตอบอีเมลนะเหรอ
แต่จริงแล้วเรื่องเล็กๆ น้อยๆ แค่นี้ก็ช่วยให้มองภาพรวมทั้งหมดออก เพราะ
บุคคลนั้นมีนิสัยการทำงานแบบ “สะสางงานที่ทำได้ ณ ตอนนั้นทันที”
หรือไม่ จะสะท้อนให้เห็นได้จากความรวดเร็วในการตอบอีเมล บุคคลที่ตอบ
อีเมลล่าช้าเป็นคนชอบผัดวันประกันพรุ่ง การทำงานส่วนใหญ่มักไม่คืบหน้า และ
มักทำเฉียดเส้นตายที่กำหนดเสมอ

ส่วนบุคคลที่ทำงานเป็นมักคำนึงถึงบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง เมื่อได้รับ
มอบหมายงานสำคัญให้ทำก็มีความรับผิดชอบและความทุ่มเท ซึ่งส่วนใหญ่แล้ว
เป็นคนตอบอีเมลรวดเร็ว ดังนั้นจึงเป็นความจริงที่ว่า แค่อีเมลฉบับเดียวก็ช่วยให้
นึกภาพความสามารถทำงานด้านอื่นๆ ออกแล้ว

คุณผู้อ่านที่เคารพครับ อย่ามัวรีรออยู่สิครับ ตอนนี้ไม่ใช่เวลานั่งอ่านหนังสือ
เล่มนี้แล้วนะครับ รีบเก็บหนังสือเล่มนี้ไว้ตรงจุดที่เห็นได้งายบนชั้นหนังสือเสียก่อน
แล้วลงมือตอบอีเมลที่ค้างค้างรอการตอบเถอะครับ

เมื่อได้รับอีเมลจากใคร ลองจินตนาการว่า “ตัวเองกำลังลงแข่งขันชิง
แชมป์โลกกีฬาป้องกันตัว” พร้อมร้องตะโกนว่า “จัดมา!” เหมือนอย่างฟูกุสะระ อะอิ²
แล้วรีบตอบอีเมลนั้นทันทีนะครับ

การตอบอีเมลกลับรวดเร็วแสดงให้เห็นถึงการบังคับตนเอง ไม่ทำงาน
ผัดวันประกันพรุ่งเมื่อมีงานเข้ามา การมีวินัยเรื่องการสะสางงานให้เสร็จล่วงหน้า
แทนที่จะทำเฉียดเส้นตาย หรือการใส่ใจและเคารพบุคคลที่เกี่ยวข้อง

² นักกีฬาป้องกันหญิงชื่อดัง - ผู้แปล

ทั้งหมดนี้ล้วนมีส่วนสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการทำงานทั้งสิ้น

2. มาปรับลดจำนวนตัวอักษรของอีเมลกันเถอะ

>>> ให้ความสำคัญแก่การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพและไม่เยิ่นเย้อ

“มูก็ จำไว้เลยว่าอีเมลโดยเฉพาะอีเมลภาษาอังกฤษ เขียนเนื้อหาเหมือนเดิม ใช้จำนวนตัวอักษรแค่ครั้งเดียวพอ เพราะภาษาอังกฤษมีศัพท์สำนวนแปลกๆ แล้วยังคำซ้ำๆ เยอะ”

ตอนผมเพิ่งเข้าทำงานใหม่ๆ มักโดนบอกแบบนี้เสมอ

โดยเฉพาะภาษาอังกฤษมีโครงสร้างประโยคชัดเจนเมื่อเทียบกับภาษาญี่ปุ่น บุคคลที่มีความสามารถการทำงานสูงจะพยายามตัดทอนถ้อยคำฟุ่มเฟือยไม่จำเป็นออก ตามที่ผมกล่าวไว้ตอนต้น คนที่ทำงานเป็นเท่านั้นจะตอบอีเมลสั้น กระชับได้ใจความ ตรงข้ามกับคนทำงานไม่เป็น จะเสียเวลาเขียนตอบอีเมลที่เนื้อหาเยิ่นเย้อ

ไม่ใช่แค่เรื่องอีเมล แต่การเขียนให้กระชับได้ใจความก็ช่วยให้ประสบความสำเร็จในชีวิตได้ พอนึกย้อนถึงสมัยส่งร่างเอกสารภาษาอังกฤษให้เจ้านายชาวอังกฤษกับชาวอเมริกันที่จบเอกวรรณคดีจากมหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด กับฮาร์วาร์ดตรวจทาน ก็ได้รับการแก้ไขเนื้อหาจนดูลุ่มลึก มีเหตุผลมีผล และสั้นกระชับขึ้น โดยเหลือเนื้อหาประมาณหนึ่งในสาม หรือครึ่งหนึ่งอยู่บ่อยครั้ง

ตอนเขียนหนังสือรับรองให้เพื่อนเพื่อศึกษาต่อหลักสูตรปริญญาโทบริหารธุรกิจอันมีชื่อเสียงของสหรัฐอเมริกา มีหัวข้อหนึ่งระบุว่า “บุคคลท่านนี้สามารถสื่อสารด้วยการเขียนที่สั้นกระชับและได้ใจความหรือไม่” เมื่อลองพิจารณาดูจึงไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่ผู้นั้นจะดับสูงในองค์กรธุรกิจข้ามชาติมักเป็นบุคคลที่เรียนจบสาขาปรัชญาและสาขาวรรณคดี ไม่ใช่สาขาเศรษฐศาสตร์

ดังนั้น “การใส่ใจการเขียนอีเมลให้สั้นกระชับ” จึงมีผลอย่างยิ่งต่อประสิทธิภาพการทำงาน

ว่ากันตามตรงนะครับ ช่วงที่ยุ่งมากลูกค้าคงไม่มีเวลานั่งอ่านอีเมลเนื้อหา

ยืดยาว เพราะยังต้องอ่านเอกสารอีกจำนวนมาก อีกอย่างคือหากอีเมลไม่ล้น กระดาษก็อาจทำให้หลงประเด็นได้ง่าย ซึ่งนี่เป็นเรื่องสำคัญที่เรามักหลงลืมกัน

ลองนึกถึงตอนที่ตัวเองต้องอ่านร่างข้อเสนอซึ่งคนอื่นเขียนขึ้นดูสิครับ

ผู้อ่านคงไม่อ่านร่างข้อเสนอที่มีเนื้อหาเยิ่นเย้อตั้งร้อยกว่าหน้าหรอก และ ความพยายามทั้งหมดคงสูญเปล่า

ในทางกลับกัน ร่างข้อเสนอแค่กระดาษแผ่นเดียว แต่ได้ใจความสำคัญ ครบและมีประเด็นกระชับชัดเจน มีโอกาสสูงว่าคนอ่านจะอ่านและจดจำ ได้มากกว่า

• ประสิทธิภาพของเนื้อหาช่วยให้ประเมินประสิทธิภาพการทำงานได้

เมื่อผมลองสังเกตเจ้านายในฝ่ายบริหารของบริษัทที่ทำงานอยู่ บุคคลที่เป็น มืออาชีพระดับหัวกะทิจะเขียนเนื้อหาสั้นกระชับและมีโครงสร้างเป็นเหตุเป็นผล ไม่มีถ้อยคำฟุ่มเฟือย ไม่หลุดประเด็น ไม่เยิ่นเย้อ ไหลลื่น และได้ใจความ ครบถ้วน

เมื่อได้สนทนากับผู้หลักผู้ใหญ่ในแวดวงธุรกิจที่ผมทำงาน และเอ่ยถึง ข้อสันนิษฐานที่ว่า “คนที่ทำงานเป็นจะเขียนได้สั้นกระชับและได้ใจความครับ” บุคคลท่านนั้นก็ให้ความเห็นว่า **“ประสิทธิภาพของเนื้อหาช่วยให้ประเมิน ประสิทธิภาพการทำงานได้”**

อันที่จริงอีเมลเพียงฉบับเดียวก็สามารถสะท้อนให้เห็นอะไรหลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็นทักษะการคิดเชิงตรรกะ ความสามารถอธิบายอย่างเป็นเหตุเป็นผล ความสามารถด้านภาษา รวมถึง “ศักยภาพการสื่อสารที่มีประสิทธิผล” ซึ่งไม่ใช่ ถ้อยคำฟุ่มเฟือยเยิ่นเย้อ แต่ก็ไม่ละทิ้งประเด็นสำคัญ

จากนี้ไปคุณผู้อ่านลองลดเนื้อหาอีเมลที่จะเขียนสักครั้งหนึ่ง พร้อมตัดทอน เนื้อหาที่ไม่สำคัญออกจนครบ เหมือนส่งอีเมลที่เนื้อหาทะอะทะมีแต่น้ำเข้าพิดเนส เพื่อรีดเอาแต่เนื้อ ปรับรูปร่างอีเมลให้กระชับขึ้น

เพราะเนื้อหาอีเมลที่สั้นกระชับและมีโครงสร้างเป็นระเบียบ ก็คล้ายกับการ เห็นผู้หญิงรูปร่างเพียวและมีกล้ามเนื้อเป็นลูกๆ เด่นชัด ซึ่งส่งผลต่อการประเมิน ใจดีการทำงานของคุณได้ดียิ่ง

การเขียน : วิจารณ์

3. ยังเป็นคนเก่งที่ยิ่งสุดยอดเรื่องการจดโน้ต

>>> มีอาชีพหนึ่ง “เก็บทุกรายละเอียด ไม่มีตกหล่น”

“คนนี่เก่งจัง จดโน้ตเร็วมาก...”

โดยปกติแล้วคนที่ทำงานเก่งตั้งแต่สมัยเป็นผู้น้อยจะจดโน้ตได้ไว

การจดโน้ตได้ครบถ้วนแสดงถึงประสิทธิภาพการทำงานเต็มเปี่ยม รวมถึงความเชื่อมั่นและความน่าเชื่อถือในการทำงานของบุคคลนั้น

ทั้งนี้เพราะการเข้าใจสิ่งที่ถูกสื่อสารทั้งหมดเป็นทักษะพื้นฐานเพื่อสร้างความพึงพอใจให้ลูกค้า และเพื่อให้เจ้านายประทับใจก็จำเป็นต้องเข้าใจสิ่งที่เจ้านายต้องการแบบไม่มีตกหล่นเช่นกัน

บุคคลซึ่งได้รับความเชื่อถือให้ทำงานจะช่วยสร้างความอุ่นใจว่า “หากมอบหมายงานให้คนนี้ทำ ก็จะเข้าใจสิ่งที่พูดได้ถูกต้องและลงมือทำได้โดยไม่ขาดตกบกพร่อง”

แจ๊ค เวลช์ สุดยอดผู้บริหารเคยกล่าวถึงหลักพื้นฐานการสร้างควมไว้วางใจว่า เราเข้าใจเรื่องที่ยากหรือตรงกันและนำไปปฏิบัติต่อได้ หรือดำเนินการตามสิ่งที่พูดหรือตามข้อมูลที่สอดคล้องกันได้ หลักพื้นฐานนั้นคือทักษะการจดโน้ต เพราะจะทำให้อีกฝ่ายคิดว่า “คนนี่ตั้งใจฟังเรา จดโน้ตเก็บไว้ทุกประเด็นเลย”

ตอนสนทนากับลูกค้าหรือเจ้านายก็ลองจดโน้ตไว้นะครับ เหมือนเป็นการแสดงว่า “ผม/ดิฉันตั้งใจฟังทุกคำพูด ไม่มีตกหล่น เพราะสิ่งที่คุณพูดทั้งหมดนั้นสำคัญครับ/ค่ะ”

แน่นอนว่าหากคุณทำเซเวอร์เกินไปก็จะดูเหมือนจริงจังและขาดความจริงใจ แต่หากคุณทำอย่างฟองาม ประหนึ่งสาวบาร์เบอร์หนึ่งประจำย่านกินซ่าที่เอ่ยปากบอกลูกค้าว่า “เรื่องที่คุณถามเมื่อครูนี้น่าสนใจมากค่ะ ขอจดใส่สมุดโน้ตนะค่ะ” ก็อาจให้ผลน่าประทับใจได้เช่นกัน

เพราะแม้เนื้อหาจะไม่สลักสำคัญอะไรขนาดนั้น แต่ **การจดโน้ตพร้อมรับฟังคู่สนทนาไปด้วยก็ช่วยเพิ่มเสน่ห์ให้ตัวคุณ จนอีกฝ่ายคิดว่า “แค่เรื่องเล็กน้อยก็ยิ่งให้ความสำคัญเลยหรอเนี่ย”**

นอกจากนี้ทั้งลูกน้องและเจ้านายที่มีความสามารถต่างก็มีสิ่งที่คล้ายกันในเรื่องนิสัยการจดโน้ต หากมองแวบแรกอาจรู้สึกประหลาดใจ แต่คนทำงานเก่งเท่านั้นจะจดโน้ตสิ่งที่น่าสนใจได้ทันที แม้เป็นแค่การสนทนาหรือการประชุมที่ไม่สลักสำคัญ สิ่งนี้จะบ่มเพาะนิสัยการเรียนรู้ที่ไม่สิ้นสุด บนพื้นฐานความคิดที่ว่า “อย่าปล่อยให้สิ่งที่อาจเป็นความรู้สูญเปล่าไป ถึงแม้จะเป็นแค่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ ก็เถอะ” หรือไม่กี่ “อุตสาหกรรมขนาดนี้ เราต้องได้เรียนรู้อะไรสักอย่างแน่นอน รู้ไว้ก็ไม่เสียหลายหรอก”

• **ไม่มีอะไรน่ารังเกียจเท่าลูกน้องที่ไม่จดโน้ต**

แม้รู้ว่าลูกน้องจะเก่งขึ้นเมื่อถึงจุดหนึ่ง แต่ในโลกนี้ไม่มีอะไรเลวร้ายเท่าลูกน้องที่ไม่จดโน้ตเลย เพราะการไม่จดโน้ตหรือจดโน้ตนอกเรื่องอาจก่อให้เกิดข้อกังขาเรื่องความจริงจังในการทำงานได้

อย่าดูแคลนการจดโน้ตนะครับ เพราะทักษะการจดโน้ตเป็นสิ่งจำเป็นในแทบทุกวงการหรือสายงาน การเข้าใจหลักพื้นฐานตรงจุดนี้ยิ่งช่วยเราให้มีงานทำ เพราะเพียงแค่จดโน้ตให้ครบถ้วนสมบูรณ์และดูแลงานระดับพื้นฐานๆ ทัวไปของทีมให้เรียบร้อย ก็สามารถทำงานในบริษัทส่วนใหญ่ได้แล้วละครับ

โปรดระลึกไว้เสมอว่า โน้ตแค่แผ่นเดียวก็แสดงให้เห็นถึงทัศนคติโดยรวมที่มีต่องานได้ โดยเฉพาะ “ความใส่ใจรายละเอียดชนิดไม่มีตกหล่น”

จากนี้ไปเมื่อคุณเข้าร่วมประชุม ก็ลองหัดจดโน้ตประเด็นต่างๆ ในที่ประชุมด้วยความเร็วชนิดที่นักขวเลขในรัฐสภายังต้องครั่นคร้ามดูนะครับ การจดโน้ตเป็นระบบถือเป็นสุดยอดปรารถนาที่ทำได้ ซึ่งผมจะกล่าวในลำดับถัดไป แต่ก่อนถึงจุดนั้น **ประสิทธิภาพการทำงานทั้งหมดจะแสดงชัดอยู่ในการจดโน้ตที่ “เก็บทุกรายละเอียด” ประเด็นสำคัญไม่มีหลุดรอด**

4. ในสมุดโน้ตของมืออาชีพหนึ่งจะมีโครงสร้างทรงพีระมิด³

>>> ความสามารถคิดอย่างมีเหตุผลปรากฏอยู่ในรายละเอียดของทุกสิ่ง

“ถึงคนนี้จะจดโน้ตเร็วมาก แต่โครงสร้างทรงพีระมิดก็ยังมีเป๊ะ...”

ไม่ว่าจะเป็นธุรกิจด้านไหน สิ่งที่มีอาชีพหนึ่งซึ่งประสบความสำเร็จอย่างรวดเร็วมีคล้ายคลึงกันคือ เวลาจดโน้ตไม่ใช่แค่จดลวกๆ แต่จดได้เนียบโดยใช้โครงสร้างควมมีเหตุผลที่เป็นระบบระเบียบ

ถึงแม้คนที่ทำงานด้านนี้คำปรึกษาสามารถอธิบายสิ่งต่างๆ อย่างมีเหตุผล เพราะเป็นอาชีพของเขา แต่คนจำนวนไม่น้อยก็มีนิสัยจัดการทุกอย่างตามหลักการ ในกลุ่มบุคคลพวกนี้ยังมีคนเชี่ยวชาญด้านการคิดอย่างมีเหตุผลและจัดการข้อมูลแต่ละเรื่องได้เร็วยิ่ง

ที่ปรึกษารายหนึ่งของบริษัทเบนแอนด์คอมพานีซึ่งผมชื่นชมมากที่สุด จดโน้ตได้ไวมาก ไม่ว่าจะเป็นการประชุมอะไรก็ตาม ขณะที่ผมเหลือบดูโน้ตของเขา พลังคิดว่า “จดมือเป็นระวิงขนาดนั้น ท่าทางจะเป็นเรื่องที่น่าสนใจมาก” ก็เห็นว่าเขาจดโน้ตโดยจัดเรียงแผนการที่ยังไม่มีกำหนดการหรือประเด็นที่พูดย้ำซ้ำๆ อย่างเป็นระบบ พร้อมกับนั้นก็เรียงเรียงข้อมูลใหม่โดยใช้โครงสร้างทรงพีระมิดที่สมบูรณ์แบบ

ถึงผมคุยเรื่องไม่เป็นเรื่องอย่างสบายอารมณ์ เขาก็ตั้งใจฟังแล้วจดใส่ช่องตารางสี่เหลี่ยมแต่ละช่องอย่างเป็นระเบียบ แถมยังจับประเด็นเรื่องที่ฟังแม้ว่าตัวเองก็ยังไม่เข้าใจ เขียนใส่ไว้ในโครงสร้างทรงพีระมิดอย่างเป็นระเบียบอีกเช่นกัน เพื่อจะได้ดึงเอาข้อมูลนั้นมาใช้ทีหลังได้ทันที

³แนวคิด The Pyramid Principle ของบาร์บารา มินโต นำเสนอการจัดระเบียบความคิดเพื่อการสื่อสารอย่างชัดเจนและมีเหตุผลด้วยหลักโครงสร้างทรงพีระมิด มินโตสำเร็จการศึกษาด้านบริหารธุรกิจจากฮาร์วาร์ด เคยทำงานที่บริษัทแมคคินซี และคร่ำหวอดในวงการให้คำปรึกษาทางธุรกิจมานานกว่า 3 ทศวรรษ - ผู้แปล

• โน้ตที่จัดเป็นระเบียบบ่งชี้ถึงความสามารถคิดอย่างมีเหตุผล

โน้ตของมืออาชีพชิ้นหนึ่งนั้นเพียงแค่พิมพ์ใส่ลงในโปรแกรมเวิร์ดก็นำมาใช้เป็นบันทึกการประชุมตามนั้นได้ทันที หรือเพียงแค่นำโน้ตที่จัดระเบียบโดยใช้โครงสร้างทรงพีระมิดให้ลูกน้อง ก็ทำแผ่นสไลด์พาวเวอร์พอยต์ที่สมบูรณ์แบบได้ทันที

ด้วยเหตุนี้ เวลาประชุมจึงไม่สูญเปล่า พอดตอนใกล้ปิดการประชุมก็สามารถสรุปประเด็นสำคัญของเรื่องที่หารือและขั้นตอนการดำเนินงานต่อไป เรียกได้ว่าเป็นบันทึกการประชุมที่สมบูรณ์แบบก็ว่าได้

โดยเฉพาะตอนที่ยังเป็นมือใหม่ ไม่ว่าจะงานไหน ทักษะการจดโน้ตมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่ง ในบริษัทที่มีการประชุมบ่อยครั้ง แต่การนำโน้ตที่จัดไว้แล้วมาบันทึกใส่วาระการประชุมก็ยังใช้เวลาจนถึงเย็น เพราะฉะนั้น **การจดโน้ตเป็นระบบด้วยหลักการคิดอย่างมีเหตุผล จึงถือเป็นสิ่งสำคัญที่มีส่วนช่วยเสริมสร้างประสิทธิภาพการทำงานของทีม**

ถ้าเช่นนั้น จากนั้นไปเมื่อลงมือจดโน้ต ขอให้ลองนึกภาพฟาโรห์ตุตันคาเมนเมื่อ 3,000 ปีก่อนนะครับ

เมื่อหลับตา ณ ตรงนั้นมีพระนางคลีโอพัตราประทับอยู่ จากนั้นเมื่อก้มมองโน้ตก็จะเห็นมหาพีระมิดอันยิ่งใหญ่ ฟาโรห์คูฟูแย้มพระสรวล แล้วฟาโรห์แห่งอียิปต์โบราณพระองค์นั้นอาจรับสั่งว่า “โน้ตของเจ้า ลองเอามาเทียบกับพีระมิดของข้าไหมล่ะ”

มาตั้งใจจดโน้ตอย่างเป็นระบบโดยใช้โครงสร้างทรงพีระมิดกันเถอะครับ เอาให้ศาสตราจารย์โยชิมุระ ซะคุจิ นักโบราณคดีชื่อดัง ต้องเดินทางมาขอดูพร้อมกับประทับตรารับรองทันทีว่า “พีระมิดของแท้แน่นอน”

5. ต้องเป็น “เจ้าชายไวท์บอร์ด” ให้ได้!

>>> การระดมความคิดของทุกคนและสรุปการหารือเป็น คือทักษะพื้นฐานของการเป็นผู้นำ

สุดยอดนักธุรกิจชำนาญเรื่องการใช้กระดานไวท์บอร์ด

เมื่อหลายคนมาประชุมร่วมกัน ต่อให้พูดเรื่องสัพเพเหระ หากมีใครสักคนที่ใช้กระดานไวท์บอร์ดเป็น ในพริบตาเดียวก็จะทราบว่าจะหารือเรื่องอะไร และนำประเด็นสำคัญต่างๆ มาจัดใส่ไว้ในโครงสร้างทรงพีระมิดได้ อาจกล่าวได้ว่าบุคคลผู้นั้นเปรียบเหมือนวากยกรมมือหนึ่งประจำวงออร์เคสตรา ซึ่งช่วยระดมความคิดของผู้เข้าร่วมประชุมพร้อมทั้งประสานความร่วมมือของทุกคน ราวกับเชื่อมต่อเครื่องคอมพิวเตอร์แต่ละคนเข้าด้วยกัน

เมื่อได้ไอเดียจากการระดมความคิดแล้วก็นำมาจัดเป็นหมวดหมู่ได้รวดเร็ว ต่อจากนั้นก็สามารกำหนดแผนการดำเนินงาน บุคคลที่รับผิดชอบ และกำหนดเวลาส่งมอบงาน เหล่านี้คือสิ่งที่ได้หลังจากการประชุม

การจัดสรุปสิ่งที่คนโน้นพูดทีคนนี้พูดทีโดยใช้โครงสร้างทรงพีระมิดหรือช่องตารางสี่เหลี่ยมบนไวท์บอร์ด ทำให้รู้สึกถึง **ความสง่างามที่พออนุโลมเรียกได้ว่าเป็น “เจ้าชายไวท์บอร์ด”** แม้จะไม่ใช่เจ้าชายที่ม้าขาวก็ตามที

สุดยอดนักธุรกิจมักเก่งเรื่องการใช้กระดานไวท์บอร์ด จะเรียกขานนั้นคือไฟไม่ตายก็ไม่ผิดนัก พวกเขาแยกย่อยข้อมูลในแต่ละฝ่ายพูดในที่ประชุมได้ทันที ข้อมูลไหนไม่สำคัญในหัวสมองก็จะลบทิ้ง แถมยังช่วยรักษาหน้าของคนพูดได้อีกด้วย

กระดานไวท์บอร์ดทำให้ทราบภาพรวมของการหารือที่ดำเนินอยู่ในขณะนั้นว่าถึงไหนแล้ว สามารถควบคุมการหารือให้เกิดประสิทธิผล และช่วยให้ทุกคนคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกัน

นอกจากนั้น คนใช้กระดานไวท์บอร์ดเก่งยังมีความสามารถ “เห็น

มโนภาพ” อีกด้วย

ทั้งนี้ที่ปรึกษาชั้นเลิศของบริษัทเบนแอนด์คอมพานีและแมคคินซี มักทำหน้าที่ดูแลและประสานการหารือ พร้อมกับจัดหัวข้อการหารือ แต่ละหัวข้อลงกระดาษไวท์บอร์ด จึงช่วยให้ผู้เข้าร่วมประชุมไม่หลงประเด็น และมองเห็นแนวทางการหารือในขณะนั้นออก

อีกทั้งที่ปรึกษายังเข้าใจคอนเซ็ปต์ที่คิดได้ทันที จึงช่วยให้สิ่งที่คนคนนั้นคิดหรือพยายามถ่ายทอดให้ผู้เข้าร่วมประชุมคนอื่น ๆ เกิดความชัดเจนยิ่งขึ้น

ในอีกแง่หนึ่ง สำหรับบุคคลที่มีจุดอ่อนเรื่องการแสดงความคิดที่ชัดเจนและมีเหตุผล กระดาษไวท์บอร์ดอาจกลายเป็นดาบสองคม หากข้อมูลที่เขียนบนกระดาษไวท์บอร์ดขาดโครงสร้างและความสอดคล้อง รวมถึงถ้าประเด็นปัญหา การวิเคราะห์ และมาตรการแก้ไขต่าง ๆ สะเปะสะปะ ก็จะทำให้ผู้ที่เข้าร่วมประชุมต่างสับสนได้

หากคุณมั่นใจอยู่เสมอว่าคุณมีความสามารถทำหน้าที่สรุปการหารือ หรือเป็นบุคคลที่สามารถประสานการหารือได้ โดยเฉพาะในการประชุม หรือการอภิปรายกลุ่ม ก็ลองเสนอตัวเป็น “เจ้าชายไวท์บอร์ด” ที่ช่วยสรุปความคิดเห็นต่าง ๆ ลงบนกระดาษไวท์บอร์ดดูนะครับ

การสรุปบทยอดความคิดเห็นที่หลากหลายและกลั่นกรองความรู้ผ่านการระดมความคิดของผู้เข้าร่วมประชุม คือพื้นฐานการเป็นผู้นำที่มีความสามารถ

การเขียน : การจัดทำเอกสาร

6. เอกสารควรสรุปเข้าใจง่ายในกระดาษแผ่นเดียว

>>> อันดับแรกทุกคนต้องเห็นภาพรวมทั้งหมดของผลลัพธ์ปลายทาง

“จะให้พูดอีกกี่ครั้งกัน ขอดู‘สตอรี่ไลน์’ ก่อนได้ไหม”

คำพูดข้างต้นเป็นสิ่งที่เจ้านายตำหนิที่ปรึกษาที่เพิ่งจบใหม่คนหนึ่ง เล่าอย่างสรุปคือ ในตอนทำพรีเซนต์ ก่อนอื่นต้องทำให้ทุกคนเห็นภาพรวมทั้งหมดของเรื่องที่จะพูด หากไม่เห็นชอบกับ “ผลลัพธ์ที่จะได้ในปลายทาง” ต่อให้มีรายละเอียดอัดแน่นแค่ไหน ที่สุดท้ายก็โดนตีกลับมา และมีไม่น้อยที่ความพยายามกลายเป็นสูญเปล่า

ผมเคยทำงานในบริษัทข้ามชาติหลายแห่ง เจ้านายที่กลายเป็นที่ปรึกษา ระดับแถวหน้าพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า สิ่งสำคัญในการทำเอกสารคือการกำหนด “สตอรี่ไลน์” หรือ “เค้าโครงโดยรวม” คนที่มีเค้าโครงของเรื่องที่จะพูดจะสามารถถกภาพรวมทั้งหมดโดยแยกแยะเป็นประเด็นต่าง ๆ ก่อนลงรายละเอียดในทางกลับกัน คนที่ไม่มีแม้แต่เค้าโครงเรื่อง หรือถ้ามีก็น้อยมาก หรือไม่มีเลย จะพุ่งเข้าสู่รายละเอียดปลีกย่อยทันทีโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น

ไม่มีนักธุรกิจชั้นนำคนไหนที่จัดทำเอกสารเยิ่นเย้อโดยเปล่าประโยชน์หรอกครับ

โครงสร้างเอกสารของคนทำงานเป็นมีความชัดเจน แถมเนื้อหายังเข้าใจง่าย นำเสนอคอนเซ็ปต์อย่างชาญฉลาดลงในหลาย ๆ แผนภูมิหลัก (ซึ่งเรียกว่า แผนภูมิไม้ตาย) และสามารถถ่ายทอดสิ่งที่ยากพูดได้ทันที

ในทางตรงข้าม คนที่ทำงานไม่เป็นจะเตรียมเอกสารไว้ตั้งเบือเริ่ม อาจเป็นเพราะไม่มั่นใจเรื่องที่ทำก็ได้ แถมยังทำเอาผู้เข้าร่วมประชุมแทบหลับด้วย เป็นตั้ง “แผนภูมิราลีโฮ” อันแสนชวนง่วง (ราลีโฮคือเวทมนตร์ที่ทำให้คู่ต่อสู้หลับไหลในเกม “ดราagoonควอสต์”)

• **หากสติฟ จ็อบส์ เห็นเอกสารของคุณเข้าล่ะ**

สิ่งที่เจ้านายซึ่งผมเคารพนับถือเคยพูดด้วยครั้งหนึ่ง และผมก็ไม่เคยลืมคือ “ผมว่าเอกสารพีริเซ็นต์แค่แผ่นเดียวก็พอแล้วนะ” โฆษณาแอปเปิ้ลเองก็ไม่เห็นอธิบายอะไรละเอียดเลย มีแค่โลโก้บริษัทกับถ้อยคำสั้นๆ 2-3 คำ ไซ้ใหม่ล่ะ ของเราเป็นธุรกิจด้านการเงิน ก็อยากสื่อสารอะไรง่ายๆ สั้นๆ แบบ ‘แอปเปิ้ลในภาคธุรกิจการเงิน’ บ้าง”

สำหรับคนที่มีความสามารถในการทำงานสูงจะเน้นความเรียบง่ายเสมอ ไม่ว่าจะป็นอีเมลหรือการพีริเซ็นต์งาน และให้ความสำคัญอย่างยิ่งแก่ “เอกสารที่เห็นโครงสร้างและภาพรวมทั้งหมดอย่างชัดเจน”

ต่อให้เอกสารพีริเซ็นต์งานยาวขนาดไหน จะมีสรุปใจความอยู่หน้าแรกสุด แถมในหน้าแรกก็ยังมีสรุปใจความนั้นลงไป ในสามบรรทัดแรกอีก และมีหัวเรื่องที่สรุปใจความของสามบรรทัดนั้นเป็นหนึ่งในประโยคอีกที

ดังนั้นแทนที่คุณจะหามรุ่งหามค่ำทำเอกสารกว่า 100 หน้า ลองรื้อเนื้อหาเอกสารพีริเซ็นต์งานซึ่งอาจอยู่ในขั้นโคมาหรือมองไม่เห็น “สรุปใจความของเรื่อง” อย่างไม่ต้องเสียตาย จากนั้นไปทุกครั้งที่ทำเอกสารพีริเซ็นต์งาน ให้ลองจินตนาการว่ามีสติฟ จ็อบส์ มาเฝ้าอยู่ข้างๆ พร้อมกับนึกถึงปฏิกิริยาของเขา แล้วก็พยายามทำเอกสารที่สามารถสรุปใจความสำคัญสั้นๆ ลงในกระดาษแผ่นเดียวดูครับ

มีคำกล่าวอันมีชื่อเสียงของจ็อบส์ว่า “Stay Hungry, Stay Foolish (จงใฝ่รู้ และกระทำตนเหมือนเป็นคนโง่)” หากเพิ่มอีกสักคำก็น่าจะเป็น “Stay Simple (จงเรียบง่าย)”

7. พระเจ้าอยู่ใน “รายละเอียด”⁴ แม้แต่การจัดทำเอกสาร

>>> ความรับผิดชอบโดยรู้สึกจะอายใจต่อข้อผิดพลาดเล็กๆ น้อยๆ เป็นสิ่งสำคัญ

⁴ มาจากสำนวนภาษาอังกฤษ “God is in the details” หมายความว่า ความผิดพลาดมักเกิดขึ้นได้ง่ายในรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ที่คนมักมองข้าม ดังนั้นการใส่ใจรายละเอียดจึงเป็นเรื่องสำคัญ-ผู้แปล

“ขอกระดาษเอกสารฟรีเซ็นต์ไม่เรียบบร้อยนะ! คิดถึงความรู้สึกคนอ่าน
น้อยยลี หากคลิปมาหนีบให้เรียบบร้อยชะ!”

เจ้านายหนุ่มซึ่งเป็นหุ้นส่วนบริษัทและเพิ่งจบปริญญาโทบริหารธุรกิจมา
หมาดๆ พุดถึงเอกสารที่ผมใช้เวลาทำจนถึงตีสาม สมัยที่ผมทำงานในสถาบัน
การเงินต่างชาติตอนอายุยี่สิบต้นๆ

เมื่อโดนสบประมาท ในใจลึกๆ ผมรู้สึกเป็นเดือดเป็นแค้น แต่พอลองมอง
จากจุดยืนของคนเป็นหัวหน้าก็ทำให้ผมมองเห็น **ความสามารถและทักษะของ
เด็กรุ่นใหม่ที่มีต่อรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ในแต่ละชิ้นงาน**

ตอนปีแรกที่ผมเข้าทำงานในบริษัท งานกว่าครึ่งเป็นงานจัดทำเอกสารเสีย
ส่วนใหญ่ ไม่ว่าจะปรับสัญลักษณ์ลูกศรให้ใหญ่ขึ้น เปลี่ยนขนาดฟอนต์ตัวอักษร
ในโปรแกรมเอ็กเซล และทำสไลด์พาวเวอร์พอยต์ตามสีและฟอนต์ตัวอักษร
ที่เจ้านายสั่ง

เมื่อเข้าทำงานในสถาบันการเงินต่างชาติขนาดใหญ่ก็อดตื่นเต้นไม่ได้ว่า
คงต้องได้ทำงานให้คำปรึกษาเรื่องการควบคุมกิจการหรือการประเมินมูลค่าธุรกิจ
ซึ่งต้องได้ใช้หัวคิดแน่ๆ แต่ปรากฏว่างานที่ตนเองรับผิดชอบคือการให้คำปรึกษา
เรื่องขนาดของแผนภูมิและการประเมินสีที่ใช้ในพาวเวอร์พอยต์ซะนี่

วันหนึ่งโทสะผมขาดฝั่งเมื่อโดนท้วงติงเรื่องสัญลักษณ์โลโก้บริษัทเอียงไป
1 มิลลิเมตรในเอกสารที่ผมประเมินอยู่เป็นประจำ ก็เลยถามอย่างแปลกใจว่า
“เรื่องแค่นี้ ใครจะไปสนใจครับ”

แต่หัวหน้าตอบว่า “เพราะว่าเนื้อหาในแผนนำเสนอก็คงเหมือนกันหมด
ไม่ว่าจะเป็นบริษัทคู่แข่งรายไหน แต่ความผิดพลาดแค่นี้คิดเดียว บริษัทก็ไม่
ต้องการให้ลูกค้าสังเกตเห็น ความน่ามองของเอกสารสำคัญต่อการแข่งขัน
มากกว่าสิ่งที่อยู่ข้างในเสียอีกนะ” ตรงนี้เป็นสิ่งหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพ
การทำงาน ซึ่งเน้นความสำคัญของรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ

ตอนผมยังเป็นเด็กใหม่ ผมไม่ชอบงานพื้นฐานๆ ง่ายๆ ระดับนี้สักเท่าไรหรอก
แต่กลับโดนเจ้านายในตอนนั้นกล่าวตำหนิว่า “อย่าดูแคลนงานพื้นฐานๆ แบบนี้นะ
แม้แต่งานที่คิดว่าน่าเบื่อหน่าย หากกองสุมเข้าเรื่อยๆ ก็จะก่อให้เกิดข้อผิดพลาด

มหันต์ได้”

ปัจจุบันนี้เมื่อผมมองสำรวจรอบๆ ตัวเอง คนที่ประสบความสำเร็จอย่างรวดเร็วเท่านี้ที่ทำงานมีประสิทธิภาพ ให้ความสำคัญรายละเอียดปลีกย่อย แม้แต่งานระดับล่างอย่างการจัดทำเอกสาร

• **“ความละเอียดใจ” อยู่ก้ำกึ่งระหว่างข้อผิดพลาดง่าย ๆ กับความสมบูรณ์แบบ**

มีอาชีพชิ้นหนึ่งละเอียดใจอย่างยิ่งต่อความผิดพลาดเล็กๆ น้อยๆ เมื่อจัดทำเอกสาร

ถึงจะมีข้อผิดพลาดในเอกสาร คนที่ทำงานไม่เป็นก็คงทำท่าสบายอารมณ์แล้วพูดว่า “แค่นี้เอง ไม่เป็นไรหรอกน่า” ต่อให้ไล่ไปบริษัทเรียงหรือไล่ไปบริษัทผิดก็คงไม่รู้สึกละไร

ถึงจะทำผิดพลาดขนาดไหนก็พร้อมปล่อยเลยตามเลยด้วยคำพูดติดปากว่า “ไม่เป็นไรหรอกน่า ไม่เป็นไรหรอก” ได้อย่างน่าตกใจ

ในทางตรงข้าม คนทำงานเกรดเอจะรีบสะสางงานให้เสร็จเร็วกว่าที่เจ้านายคาดหวัง หรือใช้สติปัญญาทำงานเกินกว่าที่เจ้านายคาดคิด

บุคคลเหล่านี้จะตั้งเป้าหมายการทำงานไว้สูงว่า “จะทำออกมาให้สมบูรณ์แบบ ยิ่งกว่าคนที่รับผิดชอบคนก่อนๆ ทำเสียอีก”

นอกจากนี้ยังละเอียดใจอย่างยิ่งต่อสิ่งที่เจ้านายสั่งให้แก้ไขเล็กๆ น้อยๆ ไม่ว่าจะป็นกราฟ ฟอนต์ตัวอักษร หรือเครื่องหมายวรรคตอน หลังจากที่เจ้านายตรวจแก้ไขเสร็จแล้วและตำหนิตัวเองที่ไม่จัดทำเอกสารให้สมบูรณ์แบบเรียบร้อย

เรามักได้ยินสำนวนที่ว่า “พระเจ้าอยู่ในรายละเอียด” อยู่เสมอ นั่นคือคนที่ใส่ใจความสมบูรณ์แบบในทุกรายละเอียดเท่านั้นจะสามารถทะยานขึ้นสู่จุดสูงสุดของความเป็นเลิศได้ ดังนั้นจึงเกิดข้อแตกต่างอย่างมากระหว่างเอกสารที่มีข้อผิดพลาดง่าย ๆ กับเอกสารที่สมบูรณ์แบบ ซึ่งไม่ใช่แค่ความผิดพลาดเพราะความประมาทเลินเล่อเท่านั้น

จากนี้ไปลองพยายามทำเอกสารที่มีความสมบูรณ์แบบที่สุดโดยใส่ใจทุกรายละเอียดนะครับ เพราะทั้งพระเจ้า พระพุทธเจ้า พระพิฆเนศ และบรรพบุรุษต่างอยู่ในทุกรายละเอียดจริงๆ ครับ

8. ขอคำแนะที่ศรัทธา “หนังสือของแมคคินซี⁵”

>>> สุดท้ายแล้วขึ้นอยู่กับความพอใจของผู้อ่าน

เมื่อเอ่ยถึงวิธีการจัดทำเอกสาร มีหนังสือที่พูดถึงเรื่องนี้จำนวนมาก วางจำหน่ายอยู่เต็มไปหมด เช่น *วิธีการทำเอกสารตามสไตล์แมคคินซี* แต่ผมว่าควรหยุดเอากลยุทธ์การตลาดโดยอ้างชื่อแมคคินซีมาหากิน เช่นนี้เถอะครับ

ไม่ว่าผมมีทัศนคติแปลกประหลาดทำนองว่า “ชอบดูแคลนคนที่เก่งกว่าเพื่อยกตนให้สูงกว่า” ทั้งนี้เมื่อมองดูเพื่อนของผมเองก็ต้องนับถือว่าที่บริษัทแมคคินซีมีคนเก่งอยู่มาก ทั้งที่ยังทำงานและเกษียณแล้ว ซึ่งทำงานได้เก่งสมกับชื่อเสียงของ “แมคคินซี” ข้อนี้เป็นความสัตย์จริงเลยครับ

ถึงอย่างนั้นก็ยังมีเอกสารจำนวนไม่น้อยในกองสไลด์ที่จัดทำขึ้น โดยที่ปรึกษาจากบริษัทแมคคินซี ซึ่งอ่านแล้วไม่เข้าใจและไม่มีความหมาย แต่เป็นเรื่องธรรมดาครับ เพราะที่ปรึกษาบริษัทแมคคินซีเองก็ยังมีหลากหลายระดับ ดังนั้นความคิดที่ว่า “เพราะเป็นสไตล์ของแมคคินซีสมควรเรียนรู้ไว้!” จึงเป็นความคิดที่ไม่ถูกต้องเสียทีเดียว

ในบรรดาบุคคลที่ผ่านการทำงานที่บริษัทแมคคินซีมีทั้งคนที่ขึ้นเป็นพาร์ตเนอร์ (ตำแหน่งผู้บริหาร) และคนที่ลาออกตั้งแต่ทำงานไม่ถึงหนึ่งปี ทั้งยังมีคนที่ไต่เต้าในเส้นทางอาชีพที่ปรึกษาไปจนถึงปลายทางสูงสุด และคนที่เห็นแค่หน้าประตูทางเข้าของอาชีพที่ปรึกษาเท่านั้น ดังนั้นจึงเกิดความแตกต่างในเรื่องความเข้าใจทางวัฒนธรรมและทักษะการทำงานของอาชีพที่ปรึกษาอยู่มาก น่าจะไม่ใช่แค่ผมคนเดียวหรอกครับ ที่รู้สึกไม่ชอบใจการเหมารวมคนเหล่านั้นทุกคนว่า “เป็นบุคลากรที่มาจาก

⁵ บริษัทให้คำปรึกษาด้านการบริหารธุรกิจชั้นนำของสหรัฐอเมริกา ตีพิมพ์หนังสือและผลงานวิจัยเกี่ยวกับการบริหารธุรกิจจำนวนมาก – ผู้แปล

บริษัทแมคคินซี”

หากคนที่ทำงานด้านที่ปรึกษาอ่านหนังสือเล่มนี้ ผมคิดว่าส่วนใหญ่ก็คิดเห็นไปในทิศทางเดียวกันครับ ไม่ว่าจะจะเป็นบริษัทให้คำปรึกษาไหน ความชื่นชอบเรื่องเอกสารก็แตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับพาร์ตเนอร์ มีทั้งคนที่ชื่นชอบแผนภูมิ ซึ่งถูกใจตัวเองและละเอียดยิบตามที่ต้องการ และคนที่ชื่นชอบสไลด์ เรียบง่ายและเข้าใจได้ทันทีด้วยแผนภูมิอันเดียว แต่ได้ใจความครบถ้วน

นอกจากนี้ยังมีคนที่ชอบปรับเปลี่ยนเนื้อหาตามแต่สถานการณ์ โดยสังเกตท่าทีของผู้เข้าร่วมประชุม ตัวเองจำแค่เค้าโครงเรื่องที่จะพูดไว้ ซึ่งต่อให้ทำเอกสารพรีเซนตงานมากมายแค่ไหนก็ไม่ได้ใช้เลยสักแผ่น และก็มีคนที่สนใจแค่ว่าเรื่องที่คุยเป็นรูปธรรม น่าสนใจและมีเหตุผลหรือไม่ มากกว่าความสมบูรณ์แบบของกรอบแนวคิดและเค้าโครงเรื่อง

นอกเหนือจากความชื่นชอบวิธีการสื่อสาร รวมถึงระบบการทำงานของสมองและวิธีการทำความเข้าใจเรื่องราวของแต่ละคนซึ่งมีความแตกต่างกันแล้ว สไตล์การสื่อสารที่เหมาะสมกับตนเองก็ยังไม่เหมือนกัน

ด้วยเหตุนี้เราจึงสามารถจัดทำ “เอกสารที่สามารถโดนใจอีกฝ่าย” ได้ โดยอาศัยทั้ง “สไตล์ของคนฟัง” และ “สไตล์ของตัวเอง” ผสมผสานกัน

สมัยนี้มีหนังสือว่าด้วยเรื่อง “กลวิธีจัดทำเอกสาร” “วิธีการสร้างเอกสารพรีเซนตงาน” ฯลฯ ตีพิมพ์ออกมามากมาย แต่ทักษะพื้นฐานสำคัญของการจัดทำเอกสารก็ไม่เคยเปลี่ยน ต่อให้มีหนังสือของแมคคินซีหรือไม่ก็ตาม

ฉะนั้น จงสร้างความชัดเจนให้โครงสร้างของสารที่จะสื่อ คำนี้ถึงรายละเอียดตามสำนวน “พระเจ้าอยู่ในรายละเอียด” ทำความเข้าใจความต้องการและความชื่นชอบของผู้ฟัง จากนั้นผสมผสานสิ่งเหล่านี้เข้าด้วยกัน จนในที่สุดสามารถสรุปใจความที่สั้นกระชับลงบนกระดาษแผ่นเดียวได้ครับ